

המפלגתיות נגד הקבוצה העצמאית היחידה נגד הכוח ת"א

מאיימים על השחקנים

מרות הכל, הניעה הכוח לפיסת הליגה, התמודדה על הכוח עם קבוצת חכבי יפו. הפעם גויסו כבר כל האמצעים למניעת הנצחון. קהל אוהדיה של חכבי יפו החל להופיע בהמוניו במשחקי הכוח, להתייחס על המגרש. ברור שהאשמה הוטלה על הכוח והיא חויבה לשאת בכל הנזקים שנגרמו למגרשים בהם התארחה.

לקראת המשחק המכריע בין הכוח לחכבי יפו, נעשו כל ההכנות הדרושות. המשחק נערך על המגרש היפואי, למרות כל בקשותיה של הכוח לשחק על מגרש ניטרלי, על חשבונה היא. לפני המשחק ננקטו שיטות דרום אמריקאיות להבטחת הנצחון לחכבי יפו: על אחד השחקנים איימו שבאם יופיע למגרש ישפכו על פניו אשתי חומצה; לאביו של שחקן שני, הבטיחו כי לא יזכה לראות את בנו באם יעזי להופיע למשחק. חכבי יפו ניצחה, עלתה לליגה הלאומית, הכוח נשארה בליגה א'.

מרות הכל: נצחון

היה היה משבר חמור לקבוצה. היא עמדה להתפרק; בחיר חלוציה, שלמה לוי, עבר לשחק בחכבי ח'פה. גם שאר השחקנים הודיעו כי ילכו בדרכו, כי לא היה טעם להמשיך ולשחק באוירה של דכאון ופחד.

הציל את הקבוצה מפירוק, עסקן בשם יוסף לובין. הקצב הגייגני התקיף, מותיקי הכוח, קיבל את הנהלת הקבוצה לידיו. כי איפת יסוד חדשה של הקבוצה, הוחלט להמשיך לשחק עוד שנה אחת בלבד, ובאם ימשך הסיפור נגד הקבוצה — לפורוה.

עסקני אגודות הספורט היו בטוחים כי ייסללו את הכוח. אך הקבוצה גילתה רצון חיים בלתי-מצוי, התחכמה לעסקנים. השיטה החדשה במלחמת הקיום היתה לצבור את יתרון הנקודות בתחילת המשחקים, כך ש' בסופם לא תוכל שום קבוצה לחסל את הכוח. השיטה הצליחה. 25 המשחקים, המסוגלים כולם לשחק בקבוצה הנבחרת, החלו את משחקי הליגה השנה בהפתעות מרעישות. לא היתה קבוצה שלא נשברה בפניהם. כשי' בוב הראשון ניצחה הכוח את כל יריבותיה, צברה כ' 11 משחקים 22 נקודות.

שוב נזעקו העסקנים לעמוד בפרץ. אך הפעם, יאחרו את המועד. יתרונו של הכוח היה כה גדול, ששום קבוצה לא יכלה לה. היא המשיכה בסדרת נצחונות, הבקיעה כ' 19 משחקים 42 שערים ואילו שערה הובקע שש פעמים בלבד מתוך זה ארבעה שערים עצי

חסרת גב מפלגתי. שחקני הכדורגל של הכוח וינה נשרו אף הם, הצטרפו לאגודות אחרות. מכל קבוצות הספורט של הכוח בערי הארץ, נותרה רק קבוצת כדורגל חלשה, של הכוח תל-אביב, שמעולם לא התבלטה במיוחד.

השינוי חל בתום מלחמת השחרור. אז נשברה המסורת היקית של האגודה, היא החלה לפעול — ביחוד בין ניעה השכונות, אותו הניחו שאר האגודות.

התנאי היחידים להצטרפות לאגודה היתה אי פעילות פוליטית. מרגע שאדם הצטרף ל' קבוצה, התחייב לשכוח את הפוליטיקה ול' התרכז בספורט בלבד.

***

השופט היה משוחד

קבוצה לא הפריעה לאיש. היא ה' התנועה אי שם בתחתית ליגה ב', אף אחד לא התעניין בה. אוהדי הספורט כמעט ולא שמעו עליה. רק לפני שנה, החל השם הכוח להופיע בכותרות העיתונים.

הקבוצה, שהיתה מורכבת משחקנים צעירי רים ומגובשים, ששיחקו יחד זה שנים, ה' חלה לקצור את פרי האימון הממושך והקפי' דני. בזו אחר זו, הנחילה מפלות לקבוצות ידועות, טיפסה בדילוגים ארוכים אל ראש טבלת ליגה ב'.

יום אחי, מצאו עסקני הכדורגל בארץ, הקובעים היחידים בענף ספורט זה, כי עליהם, להכליל בחישוביהם קבוצה חדשה. זאת כבר היתה חוצפה ללא גבול. האחרים להתפתחות משחקי הליגה לא יכלו להרשות הפקרות ש' כזו. הם החליטו להילחם בה.

יש לומר לשבתם של האחרים כי הם הבחינו בסכנה בעוד מועד, הפעילו בזמן את כל אמצעי הבטחון. ההחלטה שאסור להכוח לנצח ולצבור נקודות בוצעה מיד.

עורו לכך כל המעורבים בדבר, מכל ה' אגודות. השעוריה החלה באחד המשחקים הקובעים בשנה החולפת, בין הכוח לחכבי רמת-גן. השופט במשחק ידע את המלאכה המוטלת עליו: למנוע בכל מחיר מהכוח להבקיע שערים. שלושת השערים שהבקיעו חלוצי הכוח נפסלו בטענה סכימטית: ה' בקעו מצמד נבדל. המשחק נסתיים בתוצאות 0: 0.

היה זה גם משחק האחרון של השופט. התלונה שהגישה נגדו קבוצת הכוח הוכרה כצודקת, הוא סולק לכל ימי חייו משיפוט. אך התוצאה נשארה בעינה — הכוח הפסידה נקודה יקרה.

הקבוצה המקופחת. נבחרת הכוח תל-אביב, ששיחקה נגד הפועל נהריה (1: 2). השחקנים הם אנשי השכונות, כולם פועלים ופקידים המשחקים זה שנים יחידו.

מספרים לאחור. חלוצ הכוח יצחק אשכנזי מדגים בעיטה אקרובטית לעיני מעריצים על מגרש שכונת התקווה. אשכנזי, לשעבר שחקן הפועל רמת-גן, הוא ראש קבוצת הכוח.

מיימ. היה זה הישג אשר שום קבוצת כדורגל בארץ לא זכתה לו. **המשחק במחנהיהודה** **כוח הפכה לאדופה** הבלתי מעורר ערת של ליגה א'. לא היתה קבוצה כי ליגה זו שהייתה מסוגלת לנצחה. או החלו שיטות חדשות, שטרם נודעו עד כה בחיי הכדורגל בארץ, לפעול נגד הכוח.

אי-אפשר היה לערער את מעמדה בראש טבלת ליגה א'. אך כדי לעלות לליגה ה' לאומית, היתה הכוח חייבת לעמוד עוד ב' מבחן נגד הקבוצה העשירית בטבלה הלאר' מית. הוחלט למנוע ממנה אפשרות כזאת.

תחילה ניסו לעשות זאת באמצעות סידורים מנהלתיים. יום אחד העלו נציגי הפועל ב' התאחדות הכדורגל את ההצעה לשנות את ההחלטה. שלפיה יאחרו השנה רק עשר קבוצות בליגה הלאומית. היה ברור שההצעה הועלתה כדי למנוע את ירידתה של הפועל כפר-סבא לליגה ג' ומוכה. לפי ההצעה היו צריכות להישאר 12 קבוצות בליגה הלאר' מית ואילו השתיים האחרונות תתמודדנה נגד אלופת ליגה א'. בצורה זו, שוב לא היה צריך להעלות קבוצה "חלשה" אל הליגה הלאומית.

הכוח, שלה אין נציגים בועד הפועל של התאחדות הכדורגל, התנגדה להצעה בטענת קיפוח, מאחר שבשנים הקודמות עלו אלופות הליגות השונות לליגות גבוהות יותר, ב' אופן אוטומטי. רק אחרי מאבק ואיומים ל' נקוט בדרכים משפטיות, הוסרה הצעת הפועל מהפרק.

או נותרה רק דרך אחד: למנוע מהכוח לזכות במשחק המיבחן. השיטה: לשבור את הקבוצה. ביצועה התחיל לפני כמה שבועות והוא מצא את ביטויו המלא במשחק בין הכוח ובין הפועל מחנה-יהודה לפני שבו' עיים.

עוד לפני המשחק, העיר האחראי של הפועל מחנה-יהודה באוני המנהל יוסף ל' בין: "תכין 12 מיסות בבית-חולים, 11 בש' ביל השחקנים ואחת בשבילך!"

כל מנהל קבוצה אחר היה חושש להעלות את שחקניו למגרש באוירה זאת, ביחוד ל' אחר שמוח הקבוצה ושחקניה המוכשר, הס' טופר יצחק זכותא, הוצא מכלל שימוש ב' משחק קודם, כאשר פגעו יריביו ברגלו ו' שברוה.

אולם יוסף לובין דרש מקבוצתו המוחלשת לנצח בכל מחיר. זה לא היה קל. נגדם שיחקו 11 שחקנים והשופט. מרדכי שליסקי, השופט בדרך כלל בליגה ב', היה חדי-צדדי באופן משוער. הוא פסק החלטות בלתי-הגיו' גיות לצאת אוהדי מחנה-יהודה, הוציא את שוער הכוח יצחק עמרם מהמשחק, לאחר שזה התמרמר נגד החלטה בלתי-צודקת.

אולם לא נותרה בידו של מרכז קבוצת הכוח הברירה, אלא להגיש לבית-המשפט המחוזי בקשה לצו מניעה נגד התאחדות הכדורגל, על כי הפירה את תקנונה החוקי. אולם לא בית-המשפט ייתן להכוח את ה' זכות לעלות לליגה הלאומית. שחקניה יקבעו זאת. לשם כך עליהם להיות משוחררים מלחץ ואיומים, שאם לא כן, יהפכו מגרשי הכדורגל בארץ להענק מהמתחולל במגרשי ארצות אמריקה הלטינית, שם נהרגים ונפצעים עשרות בכל משחק כדורגל.